SALVAREA VIEŢII

MIHAIL PUHOV

— Staţi! Să nu faceţi asta – s-a auzit de undeva de sus.

Sven Dalberg şi-a retras degetul arătător al mîinii drepte, lăsînd liber butonul aflat pe umărul stîng al costumului cosmospaţial, în timp ce îşi îndrepta privirile spre cerul de un albastru veninos. Spre el cobora un norişor alb, ca un înveliş de ceaţă, o crisalidă în care se afla ceva.

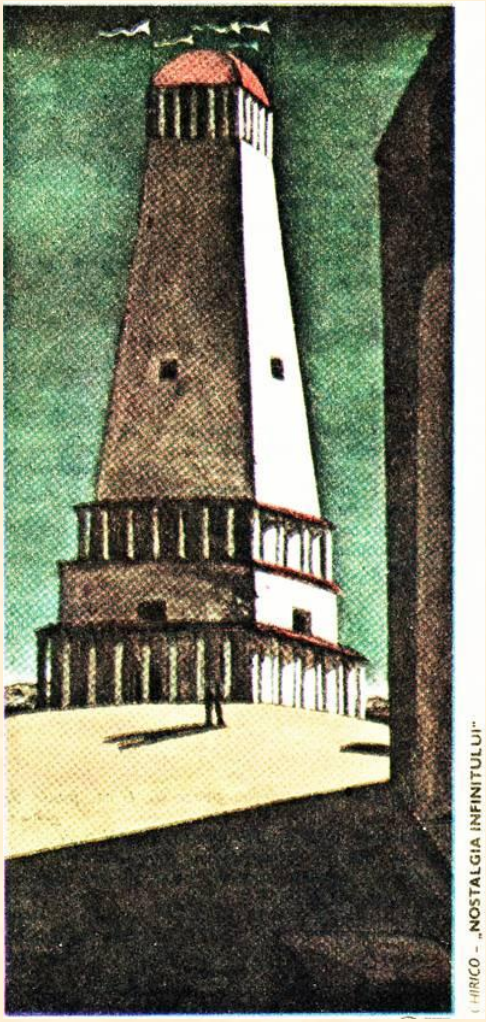

Crisalida a aterizat, iar învelişul ei a dispărut de parcă văzduhul otrăvit l-ar fi topit. Pasagerul ei, rămînînd astfel descoperit, s-a îndreptat imediat spre Sven Dalberg. Era un umanoid, doar geamul de la casca costumului semăna mai degrabă cu un teleecran pe care era proiectată imaginea unei feţe de om. Această impresie era mult accentuată atunci cînd imaginea feţei începea să tremure şi să se onduleze, ca la un televizor dereglat.

— Sînt de la serviciul ocrotirii vieţii – s-a prezentat extraterestrul (barierele lingvistice se pare că nu existau pentru el). Noi ne ocupăm de salvarea vieţii în cazul accidentelor.

Ajutorul sosise într-adevăr la ţanc. Sven Dalberg putuse să aterizeze, dar acum nimeni n-ar mai fi putut să lanseze nava înapoi în cosmos.

Rabla se profila pe fundalul unui relief trist: nori albi-veninoşi, soarele galben-veninos şi mucegaiul de pe stînci care desăvîrşea monotonia peisajului. Aici nu mai exista nimic, în afară de bacteriile ucigătoare purtate de vîntul otrăvit de cianide.

Situaţia devenise fără speranţă. Butonul de pe umărul stîng, pe care Sven Dalberg voia să-l apese, acţiona viziera căştii, dînd astfel posibilitate vîntului otrăvitor şi miliardelor de microbi nemiloşi să se năpustească în costum, provocînd moarte instantanee. Aşa avea de gînd să procedeze, pentru că nu mai avea speranţe pentru vreun ajutor, care, totuşi, nu se ştie de ce, a venit.

— Din cauza accidentelor – a repetat extraterestrul şi a ridicat capul. Urmărindu-i cu privirea, Sven Dalberg a observat încă un nor, care, oprindu-se din zbor, a început să coboare ca un dirijabil, la comanda nevăzută a extraterestrului.

— Frumoasă muncă – a zis Sven Dalberg, simţind cum îi revine buna dispoziţie. Ce noroc am avut că aţi fost prin apropiere.

— Noroc? Greşeşti. Noi controlăm toată Galaxia. Posturile noastre sînt amplasate în toate sistemele planetare.

— Chiar în toate?

— Fără excepţie.

— Curios, s-a mirat Sven Dalberg. Cum se face că pînă acum nu am mai auzit nimic despre voi? Că doar accidente au loc aproape tot timpul.

— Confuzie, a spus plin de importanţă extraterestrul. Noi lucrăm eficace. După cum îmi amintesc nici un fel de formă de viaţă nu a fost periclitată. Chiar eu am salvat mai mult de zece.

Nasul extraterestrului s-a mutat spre o ureche, dar imediat s-a întors la locul lui, în timp ce norul sub formă de dirijabil s-a oprit. Din interiorul lui a fost proiectat afară un cub roşu voluminos, care la rîndul lui a început să coboare lin, de parcă ar fi fost ţinut de un cablu invizibil. Semăna foarte mult cu un bloc de locuit sau cu un container imens, greu încărcat.

Cubul roşu cobora direct spre Sven Dalberg care imediat a sărit într-o parte, fiind nevoit să se ferească. Piatra pe care el stătea jos a pîrîit şi s-a făcut praf sub greutatea încărcăturii. Extraterestrul a lovit containerul cu pumnul, despicîndu-l în două fără zgomot şi lăsînd să se vadă un aparat cu o destinaţie necunoscută. La un semn al extraterestrului, carcasa roşie a zburat imediat, dispărînd în interiorul norului ce staţiona pe cer.

Aparatul rămas pe sol semăna cu un cilindru metalic fixat pe trei

picioare masive. La un capăt al cilindrului se putea observa un orificiu de mărimea unui craniu omenesc.

— Perfect, se declară satisfăcut extraterestrul, în timp ce studia aparatul, înconjurîndu-l. S-a aşezat chiar în genunchi, verificînd ceva sub cele trei picioare. Apoi s-a ridicat, a scuturat cu scîrbă mucegaiul care deja se lipise de costum, a învîrtit cilindrul metalic pînă cînd orificiul a ajuns pe direcţia lui Sven Dalberg.

Înăuntrul cilindrului domnea întunericul. Extraterestrul a tras cu putere de un levier, invizibil pînă atunci, care a început să se lungească ajungînd pînă aproape de pieptul lui Sven Dalberg.

— Gata, a zis satisfăcut extraterestrul. E cea mai sigură maşină. Niciodată nu a dat greş.

— Şi ce se întîmplă acum? a întrebat curios Sven Dalberg.

— Totul o să fie în regulă. Dacă acţionaţi levierul, dorinţa dumneavoastră se va împlini.

— Orice dorinţă? s-a îndoit Sven Dalberg.

— De ce orice? Numai dorinţa pe care aţi avut-o în momentul acesta.

— Păi, totuna e, s-a bucurat Sven Dalberg şi a zîmbit. Formidabil.

Şi-a pus în gînd o dorinţă şi a pus palma pe levier.

— Nu vă grăbiţi, a exclamat extraterestrul. Faţa lui a început să tremure şi ochii s-au răspîndit în toate părţile. Întîi să mă îndepărtez la distanţa necesară.

Sven Dalberg a luat mîna de pe levier şi a privit cu mai multă atenţie maşina extraterestrului pentru îndeplinirea dorinţelor. Semăna cu o vechitură dintr-un muzeu. Telescop? Nu. Motor cu reacţie? Poate. Dar semăna mai degrabă cu altceva.

Extraterestrul a făcut un semn şi alături de el a apărut învelişul semitransparent al crisalidei zburătoare. A intrat înăuntru şi „gogoaşa" a început să se ridice încet.

— Hei! a ţipat Sven Dalberg. Aşteptaţi!

Înţelesese dintr-o dată că instalaţia enigmatică semăna foarte mult cu un aparat cu ajutorul căruia, în antichitate, se rezolvau probleme demografice.

Crisalida a revenit la sol.

— Nu puteţi? a întrebat grijuliu extraterestrul. Dacă vă este greu, pot să reglez levierul pe efortul cel mai mic. Uite-aşa. Dar să nu vă grăbiţi. Trebuie să înţelegeţi că dorinţele noastre nu sînt chiar identice cu ale dumneavoastră.

Sven Dalberg privea cu îndoială crescîndă instrumentul demografic extraterestru.

— Sînteţi, într-adevăr sigur că această... chestie îmi va îndeplini orice dorinţă?

— Dar dumneavoastră sînteţi, într-adevăr, o fiinţă raţională? a întrebat curios extraterestrul. E clar că nimeni nu este în stare să satisfacă orice dorinţă a tuturor indivizilor din populaţiile sistemului nostru stelar. După părerea dumneavoastră, cîte fiinţe raţionale sînt în Galaxie?

Sven Dalberg a clătinat din cap şi parcă i s-a părut că aparatul demografic s-a mişcat, urmărindu-l.

— Nu ştiu.

— Foarte multe, i-a comunicat sec extraterestrul. De aceea ne interesează numai dorinţele care privesc munca noastră. Îi localizăm şi după posibilităţi le îndeplinim dorinţele. De exemplu, dumneavoastră, nu demult aţi ajuns la o hotărîre care periclita viaţa. Normal, n-am putut să nu ne amestecăm.

— Şi ce hotărîre aţi luat?

Gura extraterestrului s-a lărgit pînă la urechi, în imaginea feţei lui s-a amestecat totul şi doar după un minut şi jumătate şi-a revenit la normal.

— Doar sînteţi o fiinţă raţională. Sînt lucruri despre care nu se vorbeşte. Dar dacă insistaţi... Acum cîteva minute aţi hotărît, scuzaţi-mi expresia, să muriţi. Dorinţa dumneavoastră ameninţa viaţa...

— Înţeleg.

— ... şi de aceea am adus instalaţia necesară. Apropo, cunoaşteţi cam cît costă energia pentru aducerea urgentă a unui asemenea dezintegrator?

— Va să zică ăsta este... un de-zin-te-gra-tor?

— Are mai multe denumiri: dezintegrator, distrugător, ucigător... Cum vă place.

— Va să zică... Dacă apăs pe levier...

— Dorinţa dumneavoastră se va împlini, a aprobat extraterestrul, dînd din cap.

— Dar dumneavoastră aţi vrut să mă salvaţi!

— Noi? Pe dumneavoastră – extraterestrul a căzut pe gînduri.

Trăsăturile feţei se unduiau ca şerpii.

— Bine, dar dumneavoastră faceţi o confuzie. În primul rînd, aceasta contrazice dorinţa dumneavoastră, iar moartea, scuzaţi-mi vulgaritatea, asta este treaba personală a fiecăruia. În al doilea rînd, fiinţele, chiar cele raţio-

nale, au ajuns să fie prea multe. Salvarea celor care sînt pe moarte stă chiar în mîinile lor. Scuzaţi-mă încă o dată.

— Deci, aşa, a zis Sven Dalberg. Şi asta se numeşte salvare în caz de accident.

— Normal. Noi doar ocrotim viaţa. În Galaxie sînt foarte multe vieţi şi ele aparţin fiecărei lumi. Şi întotdeauna există ceva care o ameninţă. Uite, dumneavoastră, scuzaţi-mă, vi s-a năzărit să muriţi. E dreptul dumneavoastră. Dar ce metodă aţi vrut să alegeţi? Pe cea mai barbară: deschizînd viziera căştii costumului. Şi asta înseamnă că milioane de bacterii de sub casca dumneavoastră se vor năpusti în libertate şi vieţii locale i se vor aduce pagube de nerecuperat. Poate chiar va dispare complet.

— Viaţa locală?

— Viaţa locală.

— Mucegaiul ăsta cenuşiu? Sau ăsta nu e mucegai?

— N-are importanţă! Mucegai, bacterii, microorganisme. Aveţi ceva împotrivă?

— Nu, a zis Sven Dalberg. Dar cum este posibil? Să alegeţi între o fiinţă raţională, un om ce întruchipează apogeul creaţiei şi nişte microbi amărîţi. Oare este posibil să existe vreo comparaţie?

— Nu, a fost de acord extraterestrul. În fond ce este omul? Moartea anumitor fiinţe individuale, şi chiar a celor raţionale, este prevăzută în evoluţia fiecărei vieţi care a apărut de-sine-stătător. Fiecare viaţă este nepreţuită pentru că este irepetabilă. Nu există nenorocire mai mare decît dispariţia viului la dimensiunile întregii planete. Cred că acum totul este clar, nu?

— Deci, dacă eu deschid casca... va să zică asta înseamnă... s-a bucurat Sven Dalberg găsind, în sfîrşit, o logică normală şi nedenaturată în tot ceea ce se petrecea. Într-adevăr, cred că acum este clar. Încep să vă înţeleg.— Numai înţelegerea nu ajunge. Este necesară şi acţiunea. Iar dumneavoastră ce vreţi să faceţi? În loc să folosiţi dezintegratorul, care nu numai că vă îndeplineşte dorinţa dumneavoastră, dar şi omoară, scuzaţi-mi expresia, toate porcăriile care colcăie sub cască, dumneavoastră ce faceţi? Lungiţi vorba fără rost. Nu vi se pare că aţi zăbovit destul?

Extraterestrul a păşit spre crisalida lui.

— Aşteptaţi un pic, a ţipat Sven Dalberg. Dar eu nu vreau să mor.

— Deja v-aţi răzgîndit? Cum doriţi. Nimeni nu vă sileşte.

Învelişul de ceaţă ce învăluia extraterestrul s-a îndesit şi şi-a pierdut

transparenţa.

— Dar eu vreau să trăiesc, a urlat Sven Dalberg. Să trăiesc!!

— N-aveţi decît. Doar e dreptul dumneavoastră legal.

Crisalida a început să zboare spre Nord. Orificiul negru al dezintegratorului îl fixa drept în faţă. Sven Dalberg a făcut un pas lateral. Ţeava maşinăriei s-a mişcat urmărind fiecare mişcare a lui.

— Ajutor, a ţipat disperat Sven Dalberg. Un minut mai tîrziu, extraterestrul stătea în faţa lui.

— De ce ţipaţi? V-am spus doar: trăiţi.

— Aici? Bine, dar eu...

— Unde doriţi! De exemplu, dacă o să zburaţi la dumneavoastră, noi o să vă fim recunoscători.

— Păi, cum dracu să zbor? a izbucnit Sven Dalberg, arătînd spre nava lui paradită.

Extraterestrul îi repetă gestul.

— Probabil tot aşa cum aţi venit.

— Ce, vă bateţi joc de mine? Cu rabla asta? Totul este paradit: tabloul de comandă, motorul şi chiar învelişul.

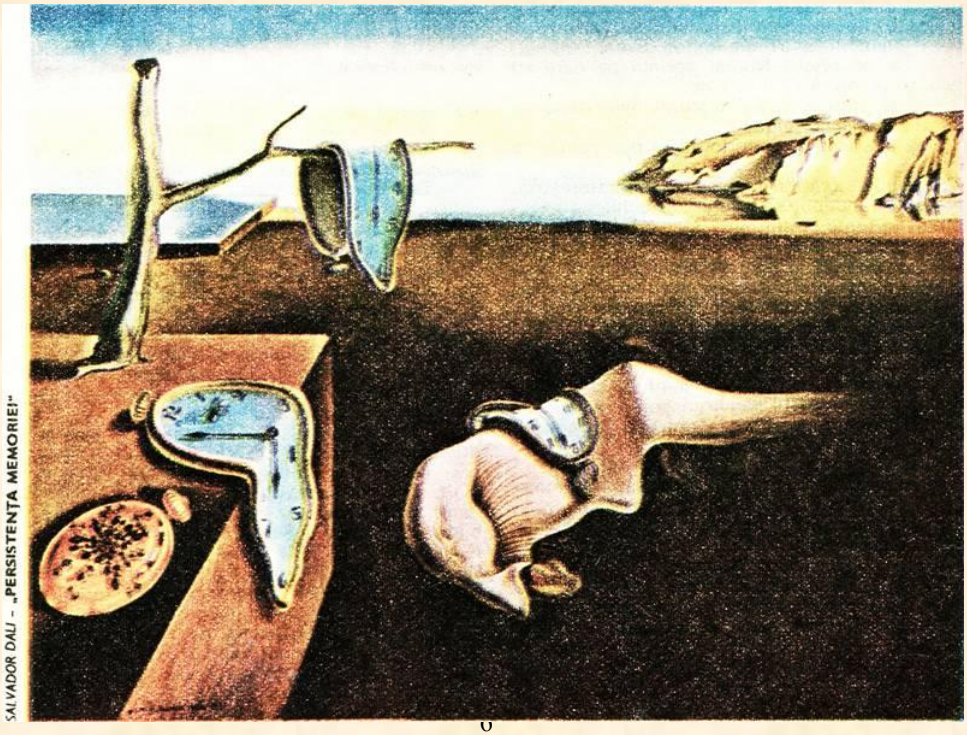

— Şi de ce nu vreţi s-o reparaţi?

— Iar rîdeţi de mine? Păi, cum s-o repar?

Ca răspuns la replica omului, ochii extraterestrului s-au urcat pe frunte.

— Cum? Dumneavoastră nu ştiţi să vă reparaţi nava proprie?!! Haideţi să mergem să vedem.

Sven Dalberg a pus mîna pe pîghia de start. Extraterestrul stătea departe, printre stînci, cu mîna pe dezintegrator. Tot îi mai era teamă că pămînteanul se va răzgîndi iar.

Nava s-a cutremurat şi s-a repezit în sus. În ecranele de observare, Sven Dalberg vedea planeta, parcă pentru prima oară, acolo unde l-a aruncat destinul. Vedea cerul ei albastru care se întuneca treptat, norii albi, la nivelul cărora deja ajunsese şi stîncile sălbatice care se prăbuşeau în jos. Dar nu; el pleca, iar restul rămînea pe loc. Şi cerul, şi norii, şi stîncile. Şi, bineînţeles, mucegaiul de pe stînci – o viaţă străveche cu un viitor încă necunoscut.

Traducerea: Valerian Stoicescu